

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

IX. Qualis erga subditos fuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

tollit peccata mundi, per viginti ferè annos quotidiana? Talem quidem se Deo exhibebat. Sed qualem subditis?

Qualis erga subditos fuit.

CAPVT IX.

TALEM se planè subditis exhibuit, talem vsque ad vitæ terminum conseruauit, vt non solum quantum ad Domini, sed etiam quantum ad se misericordiam & iudicium eidè Deo securè cantaret. Vt enim mihi boni & veraces fratres testati sunt, qui ei multo tempore conuixerunt, & ipse ex plurima parte expertus sum, & misericors in subditos, & iustos super omnes penè sui temporis Cluniacensis congregationis Priores extitit, & huius misericordiae vel iustitiae multa diebus suis & post, exempla reliquit. Misericors in eos erat, necessaria eis pro viribus præparando, & vnicuique secundum Apostolicam & Patris Benedicti regulam, prout opus erat, multa labore quæsitâ largiendo. Pàuper erat. domus sibi commissa rebus, licet ve è multis diues esset virtutibus Quæ necessitas, quia sæpè grauiter instabat, & cor eius angore & corpus multo semper labore fatigabat, hac de causa aliquandò proximos, ali-

quandò remotos Reges & Principes adibat, & eorum donis & muneribus, seruorum Dei frequenter indigentiam recreabat. Mos ei erat quamdiu domi morabatur, ex præcepto quidem regulæ, sed maximè ex dono Dei deriuatus, infirmorum, pauperum, hospitem (in quantum Prioratus officium patiebatur) per seipsum potiore curam gerere. Cumque eum recedere instans aliquot negotium vrgeret, fratres vel in capitulo vel extra cõuocans, præmissa inde multa exhortatione, hanc eis curam, hoc velut proprium officium curiosissimè commendabat. Nec solum circa hæc tria hominum generum misericors eius animus occupatur. Incolumes ipsi, & hi maximè qui labori conuentus deuotè instabant, misericordis pastoris curam frequenter experiebantur. Nihil eis ferè deerat ad victum, nihil fatigatis ad requiem, nihil pusillanimitate succumbentibus ad consolationem. Omnibus & absque exceptione, & cum congruente discretionem pater erat. Iam vero discreto rigori iustitiæ eius, & multalij, & nos cum illis qui hæc vidimus, verax testimonium ferimus. In tantum enim negligentibus de maximè damnabiliter peccantibus indignabatur, vt corde, ver-

de, verbis & vultu, interiore zeli Dei flamma virgē inflammatus, in eorum prorsus interitum, si nesciretur, insurgere crederetur. Si attenderes, nihil Phinees insolito vulnere libidinosos percillens, nihil Helias igne cœlesti idololatrias consumens, irreuerenter peccantibus plus eō irasci viderentur. Vnde & delinquentes, Cluniacensi more, prout iustum videbatur, sanguinolentis verberibus castigabat; ferro, compedibus, & diuersi generis vinculis coercebat, tenebroso plerosque carceri mancipabat; fame valida & siti, carnis ac spiritus superbiam conterebat, aliquando quoque (quod semel tantum, quia sic oportuit, fecisse dicitur) sepultura perpetua cohibebat. Hoc tunc fuit, quando cuidam spiritualiter mortuo, caueam subterraneam velut sepulcrum parauit. In quo cum concludens, arte illa sua, qua fratrem viuentem spe vitæ immortalis quasi mortuum sepelierat, ad hoc peruenit, ut qui super terram viuere non poterat, iam sepultus viuere disceret. Hoc factum est, quando frater ille velut sepultus ad vitam redijt, ipsa sepulchri sui corporalis imagine pauefactus, ad vitam spiritualem & æternam, à qua peccando alienus factus fuerat, poenitendo re-

do redijt. Nam licet obstinatus valdè ante
 fuisset, frequenti tamen patris & fratrum
 admonitione, ac sui simul sepulchri co-
 hortatione, vt dictum est, malis omni-
 bus, & maximè illis pro quibus inclusio-
 nem meruerat, ex corde renuntiauit, & in
 humilitate ac contritione spiritus perse-
 uerans, diem vltimum clausit. Tale fra-
 tris spiritualiter mortui & resuscitati se-
 pulchrum à sepulchro Lazari corporaliter
 resuscitati, fortassis imò profus non
 dissentit, quia Lazarus hunc de quo ser-
 mo est designans, vocatus de sepulchro
 suo, vitam rursus morituram; iste de suo
 ab eo Domino per Matthæum suscitatus,
 vitam meruit sempiternam. Hoc iustitiæ
 zelo feruens, & totus (vt sic dicam) igni-
 tus famam huius sui feruoris vbiq; spar-
 serat, & negligentes vel fluxos non so-
 lum subditos, sed etiam quoslibet alios
 proximos, vel remotos solo Matthæi no-
 mine deterrebat. Exertum semper vt o-
 lim Cherubin, in necem scelerum flam-
 meum gladium præferebat, nec eum à
 sceleratorum sanguine aliquando prohi-
 bebat. In hac virtute ita præcelluit, vt &
 domum sibi commissam ad longè ma-
 iorem solitæ religionis statum perduce-
 ret, & multa circumposita monasteria,
 vel

vel Abbantias, quæ à totius monastici ordinis feruore languerant, adiutus quorundam bonorum virorum auxilio, in optimum religiosæ conuersationis propositum reformaret. Talem se vt dictum est Matthæus habuit ad subiectos. Sed qualem se exhibuit ad alios proximos vel remotos.

Qualis erga omnes proximos vel remotos extiterit.

CAPVT X.

EXHIBEBAT omnibus communē tam corde quàm verbis dilectionis affectum, & in quātum salua propositi grauitate poterat, iocundum se & hilarem quibusque alloquentibus offerebat. Ad omnes quidem iuxta patris Augustini verba congruum caritas habebat affectum, ad eos verò quos poterat, eiusdem effectum. Fecerat ea caritatis virtute, monasterium suum præ cunctis totius Franciæ monasterijs, commune vniuersorum hospitium, & velut generale absque alicuius personæ exceptione, cunctorum asylum. Episcoporum, Abbatū, nobilium etiam laicorum quotidianus concursus, monachorum & clericorum agmina, pauperum que nunquam desse-

H. s.

pote-